

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 57.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366736784/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

have Ulykke nok med sig selv, baade som Subject og Object, naar man vaager og naar man drømmer, see, det er allerede to Væsner og to Tilværelser; blev man nu ovenikøbet malet, saa blev man jo tre – jeg haaber De ikke misforstaer min Mening, og holder mig for en Fantast eller Sværmer – jeg skjøtter kun ikke om at males mener jeg.»

«De er allerede saa godt som malet – sagde den fremmede Yngling, som imidlertid havde betragtet Arnold nøie og tegnet fort – Grundridset har jeg og Meer behøver jeg ikke, jeg er Dem meget forbunden, min Herre, Farvel!»

Med disse Ord var han ude af Døren, og inden Arnold fik kastet nogle Klæder paa sig, for at indhente ham, var han ganske forsvundet og ingensteds at opspørge. Det var atter en besynderlig Casus – tænkte Arnold – det vil jeg dog ogsaa tilføie i mit Eventyr.

Neppes havde han begyndt at skrive, førend hans Huusvert kom ind til ham, og var imod Sædvane saa høflig og ærbødig, at han nepps syntes at vide, med hvad Ærestitel han skulde beneævne sin Tagkammergjæst, som han baade kaldte Excellence og Høihed.

«Plaget Fanden Dem? Herr Vert – spurgte Arnold forundret – har De maaskee drømt inat, at jeg var en forvandet Prinds, og venter, at jeg idag skal krybe ud af Skindet og faae Prindsessen og det halve Rige? det er fortidlig, Herr Vert, saavidt er jeg ikke kommet i mit Eventyr.»

«Deres Høihed er saa naadig at spøge – svarede Verten og boiede sig – De veed maaskee ikke endnu den store Lykke, der nylig er vøderfaaret Dem, og at De er Fyrstens naturlige Søn.»

«Hvis saa er, saa er det vel ikke skeet saa nylig – svarede Arnold og løe – saa maa jeg formodentlig have været det fra min Fødsel.»

«Uden al Tvivl, deres Høihed! men det har Ingen viøst førend idag – svarede den ydnyge Vert – og jeg skammer mig som en Hund over, at jeg ikke har kunnet see det strax paa deres fyrstelige Blik og majestætiske Aasyn, samt deres hele kongelig-keiserlige Anstand og Væsen, og indrømmet Dem den bedste Sal i Huset, istedet for dette lumpne Tagkammer.»

«Derover skal De ingen Skrupier gjøre Dem, Herr Vert – svarede Arnold – dersom jeg ogsaa var en keiserlig Bastard, var Æren ikke saa stor endda, og min Høihed kunde gjerne rummes paa deres Tagkammer; maa jeg ellers spørge hvor den dumme Snak kommer fra?»

«Tag mig det ikke unaadigt op, deres Høihed! men det er den ree-